

Nenadálé dědictví způsobí, že pohřbená
rodinná tajemství vycházejí na povrch.

Straceny v Paříži

**Elizabeth
Thompson**

*Straceny
v Paříži*

Copyright © 2021 by Nancy Robards Thompson

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Patschová, 2022

Cover © Karolína Zacklová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2667-7 (pdf)

Straceny v Paříži

Elizabeth Thompson

Věnováno Michaelovi za výlety do Paříže, za obědy a květiny, které mi necháváš na stole, za tvoji podporu a taky za to, že se mnou každý dílčí úspěch slavíš šampaňským. Děkuji za tvou bezpodmínečnou lásku. Věnováno taky Jennifer – díky, že jsi nám dovolila poprvé ti ukázat Paříž – a mému tatínkovi Jimovi, díky kterému jsme mohli žít ve Francii (a popíjet šampaňské).

Srpen 1929
Paříž, Francie

Milý deníčku,
v okamžiku šera mezi spánkem a bděním, dřív, než se mi zatřepotaly řasy a já otevřela oči, se mne zmocnil strach, že to byl všechno pouhý sen.

Že se probudím a shledám, že jsem zpátky v bytě na rue Delambre.

Avšak teď, když spočívám na jemných bavlněných lůžkovinách a skrze záclony, jež zakrývají vysoká dvoukřídlá okna, sem proudí sluneční paprsky, jsem si jistá, že se mi to nezdá.

Jsem v tom bytě.

Na mramorové desce nočního stolku se povalují pozůstatky mé narozeninové oslavy: Zbytek dortu. Otevřená láhev šampaňského. Jedna prázdná sklenička, druhá z poloviny vypitá. Na polštáři vedle mě leží vzkaz, na němž stojí: Dobré jitro, drahá. Tolik ti to slušelo, když jsi spala, že jsem neměl to srdce tě probudit. Uvidíme se dnes večer.

Nahá v posteli s nebesy a přikrytá nadýchanou prachovou peřinou si připadám jako královna.

Je to jeden z těch okamžiků v životě, kdy se vše zdá dobré a správné, dokonce si troufám říct, že dokonalé.

Přeji si, aby tato chvíle nikdy neskončila.

Poprvé od okamžiku, kdy jsem se přestěhovala do Paříže, si mohu dovolit napsat rodičům a sdělit jim, že se mi daří dobře.

Kapitola první

31. prosince 2018 – 15:00

Bath, Anglie

„Darcyho holky“, oblečené v tričkách s nápisem ZARPUTILÉ, SVÉHLAVÉ DĚVČE, si opět něco šeptají a smějí se. Už zase ruší můj výklad o Domě Sally Lunnové.

Neřekla jsem nic tak skandálního nebo vtipného, takže se odmlčím a umožním těm šesti Američankám, členkám clevelandského knižního klubu, aby se zase uklidnily, než svoji přednášku dovedu do zdárného konce.

Máme před sebou poslední dvě hodiny mojí šestidenní poznávací exkurze Životem Jane Austenové.

Chápu je.

Posledních pár dní je to jenom samá Jane.

Zřejmě za sebou máme víc říms se zubořezem a symetrických oken, než je zdrávo. *Jane Austenová přespávala tady a jedla tady a procházela se pro změnu tady.*

Vést lidi k uctívání Austenové je moje živobytí, ale upřímně, dneska jí mám taky dost.

Přibližně za hodinu a padesát minut je svěřím vodám Thermae Bath Spa. Tím pro mě začne dovolená.

Celý jeden božský týden se budu cpát kari z restaurace a oddávat se nekonečnému sledování jedné epizody *Love Islandu* za druhou. Hodlám se povalovat v pyžamu a domýšlivě kroutit hlavou nad těmi idioty, kteří se neváhají zesměšnit v celostátní televizi.

Ale to jsem odbočila.

Darcyho holky, tak si říkají, nepřestávají blábolit, a já si musím dávat pozor, abych na ně nevyjela.

Nerada se dostávám do konfliktů, takže pečlivě vážím slova, ale vtom Jerry Sanders, středoškolský učitel angličtiny z Wisconsinu ve středních letech, už to nevydrží a zeptá se: „Dámy, nechtěly byste nám říct, čemu se smějete? My bychom se taky rádi pobavili.“

Jerry se s Darcyho holkama dohaduje od začátku exkurze. I když mě neustále přerušuje faktickými poznámkami, které nejsou vždycky správné, k smrti rád okřikuje každého, který třeba jenom vypadá, že by mě mohl vyrušit.

„Ne, to je dobrý, Jerry,“ řekne Lucy, členka skupiny obdivovatelek Darcyho. „Ale díky.“

Jerry na ni vycení zuby.

A přesně tohle se děje celý týden. Darcyho holky vždycky něco zaujme a hned se dají do hovoru. Jerry je napomene. Ony na chvíli zmlknou. A tak to jde pořád dokola.

„Jak jsem říkala, Dům Sally Lunnové byl postaven v roce 1482 a je považován za nejstarší v Bathu. Sally se sem však přistěhovala až na konci sedmnáctého století. Jde o skvělý příklad středověké architektury. Všimněte si drobných kamínků ve fasádě. Řekněte, nepůsobí okna v porovnání s támhletou elegantní budovou poněkud malá?“

Odmlčím se, aby se všichni mohli otočit a dům si prohlédnout, když vtom mi zabzučí chytré hodinky. Někdo volá. Přestože teď nemůžu mluvit, letmo pohlédnu na zápěstí.

Je to moje matka.

S Marlou máme komplikovaný vztah. Kromě Štědrého dne, kdy jsme absolvovaly trapný pětiminutový rozhovor, jsme spolu

nemluvily několik měsíců. Vlastně od té doby, co jsem byla na konci léta v Orlandu na babiččině pohřbu.

Kromě toho, že jsem jí popřála veselé Vánoce, jsem se jí taky zeptala, jak pokračuje s prodejem babiččina domu, který jsme s Marlou napůl zdědily. Nabídla se, že všechno zařídí a uspořádá prohlídky. Ještě minulý týden se probírala babiččinými věcmi a stěžovala si, kolika harampádí se musí zbavit, než budeme moct třeba jenom pomýšlet na to, že dům uvedeme na trh.

Domluvily jsme se, že si jako kompenzací může nechat nebo prodat cokoli, co v domě najde, tudíž mi jí nebylo nijak zvlášť líto.

Ona žije v Orlandu. Já v Londýně. Takže by to ani jinak nešlo.

Zima se mi začíná zavrtávat pod vlněný kabát. Utáhnu si šálu a schovám ruce do kapes. Zavolám jí, až se vrátím do Londýna. Nebo zítra. Možná.

„Jane Austenová navštěvovala pekařství Sally Lunnové, jejíž veliké briošky jsou slavné dodnes. Doufám, že máte hlad, protože spolu s odpoledním čajem je ochutnáme. Prozatím by vás mohlo zajímat, že se Jane o pekařských výtvorech Sally Lunnové zmínila v dopisu, který v roce 1801 poslala svojí sestře Cassandře, když napsala: ‚Ačkoli je jisté, že ubytovat dvě bude víc než ubytovat jednu, pokusím se rozdíl zmenšit tím, že si zaplním žaludek bathskými buchtami.‘“

Dvě Darcyho holky si už zase šeptají. Zirájí přitom na Jerryho.

Zesílím hlas.

„Víme tedy, že Jane byla se Sally Lunnovou velmi dobře obeznámena.“

Ze skupinky se ozve zahihňání.

„Mám samozřejmě na mysli její briošky.“ Další smích. „Říká se, že si Jane často schovávala tajné zásoby Sallyina pečiva ve svém pokoji, jelikož večere, které servírovala její teta Leigh-Perrotová, již s Cassandrou v Bathu navštěvovaly, byly spíše skrovné.“

Dámy se teď smějí o něco méně decentně. Jejich šepot slyšíme všichni. Jerry je upřeně pozoruje.

Byl to dlouhý týden. Exkurze začala v Londýně. Dále jsme navštívili Chatsworth House, Darcyho Pemberley z *Pýchy a předsudku* z roku 2005. Stejnou pozornost jsme věnovali Lyme Parku v Cheshiru, Pemberley z roku 1995. Cestou do Bathu, kde trávíme šestý den, jsme viděli všechno, co jsme vidět měli.

Dámy jsou k Jerryho hněvu netečné, dokud neřekne: „No tak, ven s tím. Prozradte nám, co máte tak vtipného.“

Zmlknou, ale to Jerrymu nestačí.

„Vážně,“ naléhá. „Zajímalo by nás, co je tak strašně směšné, že kvůli tomu musíte Hannah pořád přerušovat.“

„Jerry, to je v pořádku,“ řeknu. „Myslím, že už jsme všichni měli architektury dost. Pojdme si dát čaj. Rezervaci máme na ‚Exkurze Srdeční záležitost‘. Jsem si jistá, že se na nás nebudou zlobit, když přijdeme o chvíli dřív.“

Doufám.

V zoufalé snaze uklidnit situaci ženu skupinu směrem k restauraci.

Funguje to.

Vstoupíme dovnitř a já dám servírce všechny potřebné informace. Díkybohu jsou naše stoly připravené.

Pustím klienty před sebe a vtom ho spatřím. Sedí u stolu sám, sklání se nad přeloženým listem papíru a něco si zapisuje.

Přes prázdnou židli u jeho stolu leží přehozený tmavě modrý vlněný kabát a tartanová šála. Na sobě má černý propínací svetr, tmavé upnuté džíny a vysoké boty. Vyzáruje z něj rock and roll, nebo možná starý soul, a taky kreativita, ale když píše, čelo vraští tak, že si hned vzpomenu na samotného pana Darcyho. Říkám si, jestli si ho Darcyho holky všimly.

Hodinky znovu zabzučí. Vyskočím. Koutkem oka si toho pohybu musel všimnout. Vzhledne a nachytá mě, jak na něj zírám. Všimnu si záblesku poznání v jeho obličeji. Přimhouří oči a prohlíží si mě.

Připadá mi povědomý... vzdáleně.

Znám tě?

Jestli ne, chci tě poznat.

Pokouším se ho zařadit. Slavné osobnosti? Ne. Lidi, co znám v Bathu? Pochybuj. Někdo z oboru? Pokud vím, tak taky ne. Že bychom se znali ze školy? Ne. Nechodila s ním některá z mých spolubydlicích? Nesnažily se mi ho dohodit? Těžko. Někdo z Londýna? Ne. Nic.

Připadá mi, jako by se na chvíli zastavil čas a my v místnosti osaměli. Dokud si neuvědomím, že na mě mluví servírka.

„Tudy, slečno,“ říká.

Odtrhnu od něj pohled a následuju ji. Zkousím se uklidnit tím, že si přečtu zprávu na hodinkách. Zase matka.

DOSTALA JSI MOJI ZPRÁVU??? HNED MI ZAVOLEJ! JE TO HROZNĚ
DŮLEŽITÝ!!!

Nedokážu říct, jestli ta velká písmena znamenají, že se opravdu jedná o něco důležitého, nebo je prostě netrpělivá.

Ať je to, jak chce, stejně s ní teď nemůžu mluvit. Objednáme si a několik Darcyho holek mě začne zasypávat otázkami.

„Jak jste se k tomuhle zaměstnání dostala, Hannah?“ zeptá se mě Lucy. „Vždyť je to úplná práce snů. Asi nemáte problém každý den vstávat.“

Emmu, svoji šéfku a majitelku Srdeční záležitosti, zbožňuju. Řekla bych, že se z nás staly kamarádky. Zaměstnala mě jako sezónní brigádnici, a protože jsem zoufale potřebovala práci, nakonec si mě nechala. To jí nikdy nezapomenu. Dokonce mi dala volnou ruku, abych z exkurze Životem Jane Austenové mohla udělat to, čím dnes je.

Není její chyba, že se cítím... zaseknutá. Je mi dvacet sedm. Kdykoliv můžu začít dělat něco jiného.

„Ne, opravdu,“ naléhá Lucy. „Jak jste vy, *Američanka*, k takové úžasné práci přišla? Díky ní tady můžete žít, že?“

Přikývnu. „Řekla bych, že jsem zkrátka měla štěstí.“

Zaujme je jiné téma, takže se ohlédnou po Zadumaném Darcym. Zase se sklání nad papír a zuřivě si něco škrábe. Napadne mě, jestli jsem si naše pohledy před chvílí jenom nepředstavovala.

Vtom Darcyho holky zase rozesměje něco, čeho jsem si nevšimla, a on zvedne hlavu, aby mě znovu nachytl, jak na něj zírám.

A zase si mě změří tím zachmuřeným, nic neodpouštějícím pohledem, ze kterého se mi podlamují kolena.

Tohleto si nepředstavuju. Odvrátím se.

Když nám přinesou jídlo a pití, Lucy se připomene: „Hannah, nedopověděla jste mi to. Jak jste se k té práci dostala?“

Napiju se čaje. „Vlastně jsem si tenhle obor nevybrala. Spíš jsem na vysoké potřebovala práci.“

„Studovala jste tady?“ zeptá se Glorie, další Darcyho holka.

„Ano. Zamilovala jsem se do Británie, když jsem tady trávila semestr. Původně jsem studovala ve Státech. Magistra z literatury jsem si dodělala na Bristolské univerzitě, asi třicet kilometrů odsud. Tehdy jsem začala pro Srdeční záležitost pracovat jako sezónní brigádnice. A vzhledem k tomu, že jsem pořád tady, bych řekla, že ta sezóna asi ještě neskončila.“

Lucy si povzdechne a pořádně si kousne do briošky. Vypadá jako křeček.

„Vůbec se vám nedaří,“ řekne s plnou pusou. „Kdybych mohla, přestěhovala bych se sem hned. A potkala bych svého Darcyho a měla s ním spoustu krásných dětí.“

Vrhnou ještě jeden kradmý pohled ke stolu Zadumaného Darcyho, ale je prázdný. Musel nějak vyklouznout, aniž bych si ho všimla.

Můj život v kostce.

„Ó můj bůže – ano... ano... ano!“ Polly zakloní hlavu a křičí jako při orgasmu. „Darcyho děti, to znamená sex s Darcym! To bych si nechala líbit! Nikdy bych nevylezla z postele.“

Jerry bouchne do stolu, až šálky a talířky zařinčí. „Přestaňte už s tím stupidním, nesmyslným tlacháním!“ Jeho urážlivé okřiknutí utne naši konverzaci. Několik Darcyho holek se zamračí, jedna stiskne rty do pevné čárky. Jerryho manželka, Frances, se tváří rozpačitě. Lucy na něj zlostně hledí.

Když už si myslím, že to přejdeme, Lucy řekne: „Proč jste tak nepříjemný, Jerry? Jenom se bavíme. Odvažte se trochu.“

Na obličeji vykouzlím něco, o čem doufám, že je můj navčičený, příjemný výraz turistického průvodce.

Jerry zrudne. „Vy a ty vaše kamarádky jste protlachaly celou exkurzi. Takže bych řekl, že já určitě nejsem ten, kdo to tu ostatním znepríjemňuje, hloupá krávo.“

„Tak dobře, to stačí. Dost!“ dožaduju se. „Takhle se chovat nebudeme.“

„Ale jo, to teda budeme.“ Jerry se zvedne, až židle zaskřípá o dřevěnou podlahu. Nakloní se nad stůl. „Už mám toho jejich ustavičného hloupého blábolení dost.“

Tohle tu ještě nebylo. Zatím jsem nikdy nemusela dělat klientům rozhodčího.

Frances položí manželovi ruku na paži a řekne: „Jerry, prosím. Sedni si.“

On na ni zakřičí: „Zmlkni, Frances.“

Celá restaurace ztichne. Všichni hosté se otočí naším směrem a zírají.

„To stačí.“ Můj hlas je tichý, ale zato pevný. „Chovejme se ohleduplně, nebo nás odsud vyhodí.“

„Nebojte, já vám to usnadním,“ řekne. „My s Frances odcházíme.“

„Jerry, prosím tě, sedni si,“ žadoní Frances. „Ještě jsme nedopili čaj.“

„Nebudeme pít žádný čaj, Frances. Jdeme pryč. Hned.“

Sleduju Jerryho, jak bere Frances za paži a rychlým krokem ji odvádí z restaurace. Pohled na ně oživí vzpomínku, kterou jsem se ze všech sil snažila vymazat z paměti.

Stalo se to v Orlandu. Byla teplá letní noc. Bylo mi třináct. Tehdy to bylo naposledy, co mě Marla odvedla z babiččina domu, kde jsem žila. Slibovala, že *tentokrát to bude fungovat*. Tentokrát si zařídíme společný život.

Pochopitelně, že aby *to fungovalo*, musela jsem kolem jejího přítele Eda chodit po špičkách, protože jsem nikdy nevěděla, co ho zrovna rozčílí. Většinou jeho hněv směřoval k mojí matce. Ale ne vždycky.

Stoupnu si, chci jít za Jerryem a Frances. Ošklivou vzpomínku se pokouším zaplašit, ale nejde to. V hlavě mi zní povědomý soundtrack: Prudký náraz pěsti o čelist. Houkání sanitky. Matka, kterou odvázejí na nosítkách, na mě ječí: *Všechno je to tvoje vina, Hannah. Za všechno můžeš ty.*

Vzadu na krku mi stéká pramínek potu. Na okamžik se mě zmocní pocit na zvracení. Už dlouho jsem si na tu noc nevzpomněla.

Mezi svým dětstvím a současným životem se mi podařilo vystavět zeď, ale dnešní telefonát od Marly, který přišel v nevhodný čas, spolu s Jerryho našťavaným výstupem způsobily, že ji ta vzpomínka zbourala.

Venku za Jerryem a jeho manželkou zavolám. Otočí se a podívá se na mě. „Měla byste se naučit, jak si na exkurzích udělat pořádek, slečno Bondová.“

Tohle není žádná školní třída, kde všichni musí držet pusy a poslouchat. Ty ženy mají právo si exkurzi užít podle svých představ – i kdyby to mělo znamenat, že se budou hihňat a špitat si o knižní postavě. Ted' ale nemá cenu mu to vysvětlovat.

„Jerry, pojd'te zpátky dovnitř. Ať si může Frances dopít čaj –“

„Frances si nechce dopít čaj, ale já bych rád mluvil s vaším nadřízeným.“

Strká mi svůj mobil, šťouchá mě s ním do ramene. Udělám krok stranou, abych se vyhnula dalšímu kontaktu, ale podpatkem stoupnu na křivou dlažební kostku a najednou

cítím, že padám. Zatímco se mi z každického póru řine adrenalin, pár silných rukou mě zachytí a postaví, než sebou praštím o zem.

„No tak, chlapec, uklidni se.“ Hluboký mužný hlas je prodchnutý skotským přízvukem. Jeho slova působí stejně silně jako ruce, které mě zachránily. „Nebudeš přece strkat do dámy.“

Ještě než se otočím, už vím, že to je Zadumaný Darcy. Je vyšší, než jsem si myslela, a statný. Soudě podle zamračeného výrazu, kterým si Jerryho měří, neblafuje.

A Jerrymu je to taky jasné, protože udělá pár kroků zpátky.

„To se vás netýká,“ řekne Jerry, ale už vůbec nezní tak výhrušně jako před chvílí.

„Když vidím chlapa, kterej ze sebe dělá debila tím, že si dovoluje na ženskou na ulici, tak se mě to týká. Mám zavolat policii, aby tady udělala pořádek?“

„Ne, všechno je v pohodě.“ Jerryho hlas teď už nemá tak ostré hrany. „Klidně můžete jít.“

Kolem nás se utvořil hlouček lidí, kteří nás pozorují.

„Ne, to ty bys měl jít stranou a vychladnout. Já zůstanu stát tady a počkám, až to uděláš.“ Darcy odmítá smlouvat. Zároveň si nepřestává Jerryho, který zatíná pěsti a pod vousy si brumlá sprostá slova, zlostně měřit.

„Tohle já nemám zapotřebí,“ ohradí se Jerry. „Jdeme, Frances.“

Bojím se, že si Jerry vybije vztek právě na svojí manželce. Už otevírám pusku, abych ji bránila, ale Darcy mě předběhne.

„Madam, nemusíte s ním nikam chodit.“

Frances malinko zvedne bradu. „To je v pořádku,“ zní našťavaně. „Umím se o sebe postarat.“

Ta slova namíří na mě. Někteří lidé zkrátka neumí přijmout pomoc, když se jim nabízí, natož o ni požádat. Jako moje matka.

„Frances, kdybyste cokoli potřebovala, tak se mi ozvěte.“

Kmitá pohledem mezi mnou a Jerryem, který už se mezitím dal na odchod. Na okamžik zaváhá. Říkám si, jestli od něj uteče. Jenže pak se otočí a následuje svého manžela.

„Pište si, že o mně váš šéf určitě uslyší,“ huláká za mnou Jerry přes rameno, když prochází průchodem na Severní promenádě. Potom zmizí za rohem.

Musím zavolat Emmě dřív, než to stihne on.

Nejdřív se ale otočím na Darcyho. Nejsem si jistá, co bych měla říct.

Protože co se v takových chvílích vlastně říká?

Díky, ale já jsem nepotřebovala, abyste mě zachraňoval?

Co se mohlo stát, kdyby nezasáhnul?

Dav se pomalu začíná rozcházet, ale já si až bolestně uvědomuji přítomnost několika opozdílů, kteří na nás pořád ještě zvědavě koukají, někteří z nich z arkýřového okna restaurace Sally Lunnové.

Rozhodnu se pro zdvořilostní frázi. „Děkuji vám za pomoc.“

„Jste Američanka.“ Mluví teď lehčím tónem, ale prohlíží si mě stejně pevným a intenzivním pohledem, jakým sledoval i Jerryho. Míň našťvaným, víc...

Víc jakým? Sama nevím.

„To jsem.“ Po tom, jaký výstup Jerry předvedl, se obrním proti poznámkám o hlasitých, hnusných turistech.

„Co přesně se tady stalo?“ zeptá se. „Jestli nevádí, že se ptám.“

Tartanovou šálu má zastrčenou v tmavomodrém kabátu. Jeho delší tmavé vlasy jsou lehce rozčuchané, ale takovým tím sexy způsobem. Napadne mě, jak asi vypadá, když se ráno vzbudí. Zamrkám, abych tu myšlenku odehnala.

„Jsem průvodkyně, dneska je poslední den naší exkurze. Vadilo mu, že ostatní během mého výkladu mluvili. Podle něj jsem si s tím špatně poradila. Očividně si myslel, že jsem to mohla zvládnout líp. Zrovna se to chystá vyličít mé šéfové, což znamená, že jí musím zavolat dřív, než to udělá on.“

Doslova se topím v jeho očích. Je to směšné, ale jeho pohled mi bere dech. Srdce mi zběsile tluče, je jako pták, co touží vylétnout z klece a vzlétnout k výšinám.

Vypadá, že chce něco říct, ale nakonec jenom zavrtí hlavou.

„Jasně, to byste jí měla zavolat.“ Podívá se na hodinky. „A já bych měl jít, nebo mi ujede vlak.“

„Ještě jednou děkuju.“

„Rádo se stalo. Dávejte na sebe pozor.“

Ten jeho hlas. Je sladší než karamel. Tak silný. Dívám se za ním, jak odchází, a říkám si, že bych se v tom jeho skotském přízvuku mohla uvelebit a spokojeně si v něm žít.

A v tu chvíli si uvědomím, že jsem se ho ani nezeptala, jak se jmenuje.

Už otevírám pusku, chci na něj zavolat, ale je moc daleko.

Pohltní ho dav hýřilů, kteří nakukují do výloh překypujících cesmínou a břečťanem a posledním kouskem svátečního veselí.

Jestli tady Darcyho holky byly na lovu Darcyho, tak právě zmeškaly svoji šanci. Chci se nad tou myšlenkou usmát, ale musím řešit závažnější záležitosti.

Než se vrátím zpátky dovnitř, zavolám Emmě, ale ozve se jen záznamník. „Emmo, tady Hannah. Máme trochu problém. Nejde o nic zase tak strašného, ale... prostě před chvílí došlo k takovému incidentu. Zavolej mi, až budeš moci.“

Zatím se vrátím do domu Sally Lunnové a omluvím se provoznímu za to divadýlko v restauraci.

Uvědomím si, že bych měla mít záložní plán, kdyby náhodou Jerryho napadlo jít do Thermae Bath Spa a dělat dámám problémy. Chlapi jako on jsou ale většinou spíš psi, kteří sice štěkají, ale nekoušou, takže to snad neudělá. Ale člověk nikdy neví. Jerry je můj první klient, co se nechal unést hněvem.

Když se vrátím ke stolu, otočí se ke mně několik hlav, ale já se soustředím pouze na deset mých zbývajících klientů.

„Všem se vám moc omlouvám.“

„Ach, Hannah!“ Lucy se zalíjí oči slzami. „To já se omlouvám. Nechtěla jsem, aby to dopadlo takhle. Jenom jsme se bavily. Co má ten chlap proboha za problém?“

„To je v pořádku. Sám se rozhodl, že odejde. Prosím, netrapte se tím.“ Co jiného jim mám říct?

Jako z božího zásahu mi začne zvonit telefon. Příchozí hovor.
„Omlouvám se, ale tohle musím vzít. Hned jsem zpátky.“

Zvednu to dřív, než stihnu vyjít ven, aby Emmin hovor nespádl do hlasové schránky.

„Ahoj, Em, díky, že voláš tak rychle. Počkej chvílku, jdu ven. Jsem u Sally Lunnové.“

Na druhé straně je ticho. Říkám si, jestli se náhodou hovor nepřerušil.

A pak si přeju, aby to tak bylo.

„Ne, Hannah, tady není Emma. To jsem já, tvoje matka. Proč jsi mi nezavolala zpátky? Jsem v Londýně, na letišti Heathrow. Potřebuju, abys mě přijela vyzvednout.“

Únor 1927
Londýn, Anglie

Milý deníčku,
dnes se za mnou zastavila maminka.

V nejmenším neskrývala, co si myslí o mých krátce střižených vlasech Eton crop.

Po vzoru Constance Braithwaiteové zalapala po dechu a popadla tlustý pramen mých vlasů. V jednom kuse opakovala, jak jsem zničila svou krásu. Žádný muž už o mě nebude stát, protože vypadám jako chlapec.

Chtěla jsem jí říct, že Eton crop je výrazem ženského sebevědomí, které naopak ženskost podtrhuje.

Místo toho jsem však jen zamumlala, že jsou to jen vlasy, které přece dorostou.

S lornonem v ruce máma svůj nesouhlasný pohled zaměřila na šaty, jež jsem si ušila ze zbytků látky, které mi šéf dovolil vzít domů. Ten volný, rovný střih a sukni se sníženým pasem sahající těsně pod kolena jsem si zamilovala. Šaty jsem zkombinovala s punčochami a šněrovacími oxfordkami.

Inspiroval mě návrh Coco Chanel, jenž jsem zahlédla v časopise Vogue.

Když si mě tak máma prohlížela, zatočila jsem se a otázala, jestli se jí moje šaty líbí. Připouštím, byla to drzost, ale neměla jsem v úmyslu jen tak stát a nechat ji, aby mi hubovala. Nosní dírky se jí chvěly, jako by jí něco páchlo.

Její reakce mě přiměla litovat, že jsem si na sebe nevzala golfové kraťasy a kravatu, které jsem dokončila minulý týden. V kombinaci s ponožkami s geometrickým vzorem by mámu rozzuřily.

Snaha jí vysvětlit, že Chanel osvobozuje ženy tím, že se inspiruje pánským šatníkem, který je daleko pohodlnější a praktičtější než svazující móda let minulých, by byla pouhým plýtváním dechem. Místo toho jsem řekla, že bohaté ženy jsou v dnešní době za ležérní obléčení ochotné zaplatit spoustu peněz, čehož se brzy chystám využít.

Peníze jsou jazyk, jemuž rozumí.

Na to pouze zavrtěla hlavou a pronesla, že jí bylo jasné, že přesun z Bristolu do Londýna bude mojí zkázą. Moje dnešní vzezření je toho důkazem.

Poté mi oznámila, že se Allister Hutcheon, ovdovělý majitel pohřebního ústavu od nás, poohlíží po manželce, a prý se na mě ptal.

Když jsem poukázala na skutečnost, že se Allister Hutcheon většinou blíží spíše mému otci než mně, matka opovržlivě mlaskla. Prohlásila, že na takové nesmysly jsem už příliš stará. Prý nastal čas, abych zanechala bláhovosti a vrátila se do Bristolu, dokud jsou moje tvář i počestnost bez poskvrnky. Jinak řečeno, dokud jsem ještě vhodný materiál na vdavky.

Nepotřebuji manžela, aby se o mě postaral, tím méně starého Allistera Hutcheona. Byla jsem tak rozzuřená, že jsem se raději odebrala do kuchyně a pustila se do vaření čaje, abych získala chvilku na uklidnění.

Když tak uvažuji, vede se mi dobře. Učinila jsem dobrá rozhodnutí a vydělávám dost peněz, abych se sama užívala. Dokonce se mi podařilo něco málo ušetřit.

Měla jsem v plánu matce během návštěvy sdělit, že se skutečně chystám opustit Londýn, avšak nikoliv proto, abych se vrátila do Bristolu. Jak náš rozhovor pokračoval, bylo mi jasné, že musím s pravdou ven raději dřív než později.

Když byl čaj hotový, vyrukovala jsem s novinkou dřív, než mne mohla opustit odvaha. Řekla jsem jí, že se s přítelkyní Helen stěhuji do Paříže, abych se dala do učení v ateliéru Coco Chanel.

Máma odsunula židli od stolu. To zavržení dřeva nikdy nepomenu. Ani způsob, jakým na mě pohlédla, na její modré oči plné zášti. Sebrala kabelku a oznámila mi, že pokud s ní neodjedu do Bristolu, nemusím se už nikdy vracet domů. Nebudu totiž vítána.

Jakmile odešla a já se zamyslela nad jejím ultimátem, před očima mi prolétl budoucí život v Bristolu – lítost nad tím, že jsem se nevypravila do Paříže, zatímco chřadnu jako stará panna, nebo ještě hůř, v manželství s Allisterem Hutcheonem.

Moje volba tedy byla nad slunce jasnější.

Kapitola druhá

31. prosince 2018 – 17:00

Železniční stanice Bath Spa

O dvě hodiny později jsem skupinu nechala v Thermae Bath Spa. Po Jerryem a Frances nebylo ani památky. Neozvali se ani Emmě.

Vsadila bych se, že to v Jerryem bude bublat až do Wisconsinu, odkud Emmě pošle nějaký odporný dopis. Možná bude chtít zpátky peníze, ale to bude asi tak všechno.

Cestou na vlakové nádraží v Bathu mě bičuje studený vítr. Britské počasí se od toho na Floridě, kde jsem vyrostla, tolik liší. Nejenže je v Británii mnohem větší zima, ale navíc se vždycky odnikud snese mlha, která pak člověku prosakuje až do kostí. Mlžný opar nasvícený pouličními lampami se mísí s temnotou okolo mě. Halí večerní krajinu do melancholického odstínu modré, který mě přenesl zpátky do dětských let.

Když jsem ještě byla malá holčička, o „modré hodince“ se mi vždycky stýskalo po matce, která tu pro mě nikdy nebyla, dokonce ani během těch zřídkaových období, kdy byla na blízku.

Ledový vzduch řeže, a já se najednou ocitnu v nocích, kdy jsem se cítila prázdná a opuštěná.

Marlo, co děláš v Londýně?

Když jsme spolu předtím mluvily, nemohla mi to vysvětlit, protože zapíjala Emma. Řekla jsem jí, že to musím vzít. Stihla jsem jí ještě říct, že ji nemůžu vyzvednout. Pracuju mimo město. Tak totiž vypadá moje práce.

Už jsem se jí nezmínila, že se dneska večer vracím domů.

Abych získala trochu času, napsala jsem jí, aby se ubytovala v Holiday Inn v Camden Locku, než se budeme moct setkat. Není to tam drahé a do mého bytu to bude mít pět minut pěšky.

Při pomýšlení, že bude tak blízko, mi zatrne. A to jsou svátky.

Když nás nedělí Atlantik, chybí nám nárazník, který by zamezil vzájemným střetnutím. Budeme jenom my dvě, Marla a já, tváří v tvář, donucené něco si spolu počít, než mi zase nevyhnutelně zmizí ze života, jako nafukovací balóněk, který se utrhl z provázku.

Ale kdovíproč už je jednou tady a já s tím nic nenadělám.

Uvelebím se na sedadle ve vlaku a jediné, co chci během té hodinu a tři čtvrtě trvající cesty z Bathu na nádraží v Paddingtonu dělat, je spát. Ale vtom mi zapípají hodinky.

Ve zlomku vteřiny, než se podívám, kdo mi píše, se rozhodnu, že jestli je to moje matka, tak si hodinky sundám a schovám je do kabelky.

Ale není to ona. Píšou mi spolubydlící Cressida s Tallulah.

Cressida: V kolik přijedeš, Han?

Já: Jsem ve vlaku. Doma budu okolo půl osmé.

Cressida: Našla jsem ti na dnešní večer chlapa...

Úplně ji slyším, jak říká ta hroživá slova.

Já: Ne, díky.

Cressida: No tak, Han. Zed se s tebou chce seznámit.

Rande naslepo, co mi Cressida domluvila, zatím vždycky skončila příšerně, a skutečnost, že se ten chlap jmenuje Zed,

rozhodně nevěstí nic dobrého. Díkybohu se do toho vloží Tallulah.

Tallulah: Co si vezmeš na tu party k Jemmě?

Já: Flanelové pyžamo a huňaté ponožky.

Tallulah: Sexy.

Cressida: To teda není sexy. Nepodporuj ji v tom. Odmítám, aby se loučila se starým rokem v huňatých ponožkách. Vsadím se, že by se klidně snížila k zírání na Love Island, kdybychom ji nechaly, aby si dělala, co chce.

Já: Co je špatně na Love Islandu?

Cressida: Necháme ji v Zedových schopných, obrovských rukou.

Já: Haló? Nemluv o mně, jako bych tu nebyla.

Cressida: Tak dobře. Necháme tě v Zedově péči. Už jsem se zmínila o jeho obrovských rukou?

Já: Zed? Co za chlapa se jmenuje Zed? Zní to jako nějaký padouch z filmu.

Cressida: Ne, je sexy. Toho chceš poznat.

Já: Seznam ho s Tallulah.

Tallulah: Tallulah už rande má.

Cressida: Ups. Musím jít. Zvonek.

Cressidiny pokusy sjednat mi rande naslepo by se daly shrnout do šesti slov: Pan Lúzr, Pan Čichač, Pan Neplatič. Přesně v tomhle pořadí. Ten poslední byl nejhorší.

Lúzr mě vzal na tenis, a když jsem ho porazila, naštvál se.

Čichač byl fetišista. Potrpěl si na chodidla.

Ne, nedělám si srandu. *Vzrušovaly ho chodidla.*

Mělo mi to dojít mnohem dřív, protože tenhle týpek toho o dámských botách věděl víc, než je na hetero kluka normální. Když jsem se vracela z kuchyně s láhví vína, nachytala jsem ho, jak čichá k mojí černé lodičce.

Jeden by řekl, že takovou smůlu přece nemůžu mít dvakrát. Mýlil by se.

Matt dělal doktora na pohotovosti. Cressida se s ním seznámila, když si myslela, že má zlomený kotník. A protože zrovna s někým chodila, nemohla se dočkat, až nás seznámí.

Všechno začalo dobře. Matt byl pohotový a zdvořilý. Zamluvil nám stůl u Lumiera a objednal láhev dobrého vína a spoustu předkrmů. Trval na tom, že prostě musím ochutnat kaviárové jednohubky.

Řeč nevázla – a i víno teklo proudem – a já si říkala, *dobrá práce, dobrý vkus, na první pohled žádné problémy se vztekem, žádná zmínka o dámských botách. Tenhle by nemusel být nejhorší.*

Když dojedl hlavní chod – objednal nám oběma filet a humra –, najednou mu zazvonil telefon.

„Omlouvám se,“ řekl a vstal od stolu. „Tohle je z nemocnice. To musím vzít.“

O pět minut později mi od něj přišla esemeska.

Poslyš, zlato, hrozně se omlouvám, ale odvolali mě k případu. Jde o čas. Mohla bys prosím zaplatit? Vynahradím ti to.

Dřív, než jsem si přečetla poslední řádek účtenky, bylo mi jasné, že moje jediná, skoro vyčerpaná kreditka rozhodně nezalepí škody, které jsme nadělali.

Spolkla jsem svoji pýchu a odepsala mu.

Matte, promiň, ale nemám u sebe dost peněz, abych to mohla zaplatit. Na svoji půlku mít budu, ale nemohl bys zavolat do restaurace a dát jim číslo svojí kreditky?

Neodpověděl. Abych ten hnusný příběh shrnula, musela přijít Cressida a účet zaplatit. Trvala na tom, že to zatáhne celé, a aby mi to vynahradila, ještě mi koupí drink v Gilded Lion, hospodě kousek od Lumiera.

No a koho jsem si nevšimla, když jsme si klestily cestu davem? Opřený o bar tam s půllitrem piva v ruce oblboval blondatá dvojčata MUDr. Matthew Brewer. V londýnském provozu absolutně nemohl zajet do nemocnice, vyřídit naléhavý případ a vrátit se do hospody v tak krátkém čase.

Ze všeho nejvíc se ale stydím za to, že jsem za ním nešla a nic mu neřekla. To je ještě horší, než že jsem se nechala oblbnout. Měla jsem mu ten účet na 468,37 dolarů hodit na hlavu. Nebo mu na ni vylít to pivo, a těm dvojčatům, co mu visely na rtech, říct, co je zač. Chtěla jsem to udělat, ale pomyšlení, že bych způsobila scénu, mě paralyzovalo.

Místo toho jsem Cressidě, než si ho stačila všimnout, řekla: „Je tady plno. Pojďme někam, kde se budeme moci trochu nadechnout.“

Už jsem se zmínila, že mi moc nejdou konfrontace?

*Březen 1927
Paříž, Francie*

Milý deníčku,

s Helen jsme dorazily do malého bytečku, jenž jsme si pronajaly na rue du Cardinal Lemoine. S lítostí musím přiznat, že ani trochu neodpovídá našim očekáváním. Je prostě příšerný.

V šeru jsme zdolaly vratké dřevěné schodiště, které se táhne vně hlavní budovy do nejvyššího patra. Shrbené jsme prošly nízkými dveřmi, a abychom získaly trochu světla, musely jsme zapálit petrolejku. Zasyčel na nás hlodavec – nebo to snad byla divoká kočka – a běžel se před námi schovat do úkrytu. Chtěla jsem jít pryč, ale jiné útočiště jsme neměly. Rozhlédly jsme se okolo, abychom shledaly, že veškerý prostor sestává pouze z nevelkého podkrovního pokojíku, který by se do bytu, jenž jsme si pronajímaly v Londýně, vešel čtyřikrát. Byl tam průvan a vlhko a páchlo to tam přímo odporně – po smažené cibuli a ostatcích zvířete, které zřejmě uhynulo ve zdech nebo pod některým z rozvrzaných prken v podlaze. Že by podobného tomu, co nás přivítalo? O kuchyni nebo tekoucí vodě jsme si mohly nechat jenom zdát. Veškeré vybavení představovaly dvě manželské matrace v rezavých rámech plněné slámou, přisunuté každá k jedné stěně, a toaletní stolek. Bytný vydával komoru za toaletu, ale ve skutečnosti nešlo o nic jiného než o espace de rangement s kbelíkem.

Než náš trajekt doplul z Doveru do Calais a vlak nás dovezl do Paříže, minula půlnoc, když jsme klepaly na dveře našeho bytného,

Monsieur Arpina. Jeho žena nás nasměrovala do bytu a sdělila nám, že nás její manžel příštího dne vyhledá, aby vybral nájemné a ujistil se, že máme veškeré pohodlí.

O nějakém pohodlí tedy nemůže být řeč, ale jsem ráda, že s ním dnes nemusíme nic řešit. Jsem vyčerpaná až do morku kostí a zároveň k smrti vyděšená z pohovoru, který mě zítra ráno čeká v ateliéru Mademoiselle Chanel.

Vrátím se zase zítra, snad s dobrými zprávami a jasnější vizí toho, co přinese budoucnost. A nyní spánek.

Kapitola třetí

31. prosince 2018 – 19:30

Londýn, Anglie

Když vlak zastaví na stanici Paddington, čeká mě ještě třicetiminutová jízda autobusem a krátká cesta pěšky ze zastávky u Camdenského nádraží, než se dostanu domů. Byt je nasvícený jako West End.

I naše červeně nalakované vchodové dveře jako by zářily. Když strkám klíč do zámku, přes zavřené dveře i okna ke mně dolehne smích.

Někdo pustí hudbu. Zní to jako party.

Pod tíhou povinné socializace si povzdechnu ještě dřív, než vůbec vejdu dovnitř. Připomenu si, že je Silvestr. To, že já jsem hotová, přece neznamená, že kolem mě budou všichni muset našlapovat po špičkách.

A navíc, jestli si Cressida s Tal někoho pozvaly, mám šanci, že se nebudu muset moc zapojovat, a to Jemminio soirée nakonec nějak přečkám. Tak pojďme na tu předparty. Čím víc lidí tam bude, tím líp.

Vejdu dovnitř, pověsím si kabát do skříně v předsíni a vysoukám se z bot. V tu chvíli hudbu přehluší její hlas.

Panebože, to ne. Prosím, řekni mi, že to není ona. Vždyť ani nemá moji adresu.

Nebo má?

„Mami?“ řeknu, když vstoupím do obýváku. „Co tady děláš?“
Někdo ztlumí hudbu.

Vyskočí a vyrazí ke mně s mrštností mnohem mladší ženy.

Má na sobě sluneční brýle. Obrovské rajčatově červené obroučky, které se tlučou s rudou rtěnkou a kaštanově hnědými vlasy. Vzájemně propletená písmena c velikosti čtvrtáku nahlas křičí do světa, že jsou od Chanel, ale něco na nich nehraje. Vsadila bych se, že je to napodobenina.

Zato ostrá kořeněně-ovocně-květinová vůně jejího charakteristického parfému Coco je stoprocentně autentická. Nosí ho už léta. Mísí se s vůní vánočního stromku, kdysi čerstvého, který teď uvadá v rohu.

„Jé, Hannah! Máš úžasné kamarádky. Přijela jsem taxíkem a Cressida a Taboola se o mě od té doby starají přímo skvěle.“

„*Taboola?* Jmenuje se Tallulah, mami.“

Moje spolubydlící propuknou v hlasitý smích. Já zuřím.

Jste opilé. A opily jste moji matku, alkoholičku. Nebo se vám o tom zapomněla zmínit?

„Jé, pardon. Moje chyba.“ Marla se zasměje a mávnutím ruky svůj omyl odbude. „Jsou prostě báječné. Otevřely láhev šampaňského, děláme si náladu na dnešní party. Mám takovou radost, že nový rok přivítáme společně. Vážně si myslím, že by to mohl být nový začátek.“

Marla se na mě pověsí, pevně mě obejmě, a pak mě propustí. Je hrozně hubená, ale i tak je jí pořád všude plno. Díky její pozoruhodné energii to k ní lidi táhne.

Vlasy se jí vlní po ramenou až na záda. Má na sobě černé kožené kalhoty a průsvitnou černou nylonovou halenku, která odhaluje krajkovou černou podprsenku. Není to zrovna usedlá kombinace, ale jí nějak sluší.

Celý vzhled podtrhla okázalým náhrdelníkem, visacími náušnicemi a sadou náramků na každé ruce. Typická Marla. Když přijde na make-up, doplňky a vůni, víc je vždycky... víc.

Ve svých khaki cargo kalhotách a červeném pracovním polotriku s logem Srdeční záležitosti v podobě dvou propletených srdcí si připadám nemoderně. Většinou uniformu nosím ráda. Dokáže mi hodně ulehčit balení na šestidenní prohlídky. Kalhoty ani košile se nemačkají, a protože během každé prohlídky nachodím průměrně 125 000 kroků, o hezkých botách si můžu nechat leda zdát.

„Kde je Don?“

Don je Marlin snoubenec. Seznámila mě s ním na babiččině pohřbu. Pohledem propátrávám obývací, jestli nenaleznu nějaké důkazy jeho přítomnosti – kufr, kabát, naprosto nedýchatelnou atmosféru –, ale není tu nic.

Marle povadne úsměv na tváři. Ukazováčkem si posune brýle na nose. „Odešla jsem od něho, Hannah. Žádná svatba nebude.“

Narovná ramena a zvedne bradu, jako by se ujišťovala, že udělala dobře. Ale mě neoblažne.

„Jsem teď svobodná žena.“

Marla nesnáší být sama, ale lichotila bych si, kdybych si myslela, že za mnou přijela pro útěchu. Většinou to dělá tak, že ještě než se zbaví toho chudáka, s nímž právě žije, už má nabrnknutého někoho dalšího.

Což mě přivádí k otázce, proč je vlastně tady? A proč to ksa-kru nemohlo počkat do zítřka? Nebo do příštího roku?

Než se stačím zeptat, promluví Cressida. „Hannah, nikdy jsi nám neřekla, že máš tak zábavnou mámu. A milou.“

Marla odpoví za mě: „Jste hodné a máte tak nádherný domov. Asi se vám, holky, daří.“ Zatímco se otáčí, aby si prohlédla byt, pohledem přejedu obývací ve snaze vidět ho jejíma očima.

Elegantní nábytek, drahé umění, na dřevěných parketách perské koberce.

Má pravdu. Je to krásný byt. S Cressidou jsem se seznámila na univerzitě a měla jsem hrozné štěstí, když mi nabídla,

abych se nastěhovala do volného pokoje, protože její bývalou spolubydlící povýšili a odstěhovala se do Dubaje.

Za normálních okolností bych si ze svého platu takové bydlení dovolit nemohla. Žádná z nás by si ho nemohla dovolit. Ale budova patří Cressidině rodině a peníze, které platím za nájem, v podstatě pokrývají jen to, co spotřebuju na energiích.

Jestli Marla moje bydlení tady nějak ohrozí, tak přísahám, že s ní už v životě nepromluví.

Ale počkat. To bychom spolu musely mluvit teď.

„Holky mi daly kufry k tobě. Doufám, že ti to nevadí. Bude to jako taková pyžamová party, Hannah.“

Marla se usměje, ale já vím, že za těmi slunečními brýlemi ke mně upírá pohled, který říká, opovaž se mě odsud vyhodit.

„Škoda, že jsi mi nedala vědět, že přijedeš,“ poznamenám a čekám omluvu nebo vysvětlení. Když mlčí, raději vyplním ticho. „Asi bys tu s námi dnes mohla zůstat. Potom ti na zbytek návštěvy najdeme nějaký hezký hotel. Nemám manželskou postel, a ty víš, že radši spím sama.“

Marla pozvedne obočí. Zadržím dech. Čekám, že pronese nějakou poznámku, jako že to je můj problém. Že kdybych se trochu uvolnila a pro změnu se taky pobavila, možná by ta postel tak prázdná nebyla.

„Na jak dlouho jsi ve městě?“ zeptám se.

„To záleží.“

„Na čem?“

Zaváhá, a já vím, že mi něco tají.

„Dobře, maximálně na dva nebo tři dny. Kdo ví, jestli teď o svátcích vůbec někde seženu volný pokoj. A jestli ano, nejspíš bude stát majlant. Slibuju, že se budu snažit být co nejmíň na obtíž.“

Cressida a Tallulah nás sledují, jako bychom byly účastnicí nějaké reality show o dysfunkčních vztazích matek a dcer. Jako by právě panoval klid před bouří a ony čekaly, kdy jedna z nás převrhne stůl nebo té druhé vytrhá prodloužené vlasy.

Já je tedy rozhodně prodloužené nemám, zato u Marly to možné je. Na to, že má za sebou let z Floridy, vypadají její vlasy až moc dokonale.

Pravdou ale je, že pod všemi těmi vylepšeními je moje matka pořád přirozeně krásná. Její bezchybná slonovinová plet, stavba těla a štíhlá postava jí celá léta otvíraly dveře, ať už šlo o práci v modelingu nebo o bohaté přátele. Zkrátka to obecně měla lehčí.

Je to její prokletí i požehnání. Zcela upřímně, neubráním se lehké závisti.

Její jemné rysy jsem nezdělila. Ráda si představuju, že mám svůj trochu moc velký nos a svoje až moc plné rty po otci, i když jsem ho nikdy nepoznala. Marla přísahá, že neví, kdo to je. Když jsem byla malá a ptala se na něj, říkala mi: „No tak, Hannah, neptej se mě pořád na něco.“ Když jsem vyrostla, přidávala k tomu: „Bylo to bláznivé období. Potkala jsem spoustu mužů.“ Jako by to mohlo ukojit moji zvědavost.

„Dvě nebo tři noci?“ zeptám se, náhle zpátky v přítomnosti. „Zjevíš se tady a čekáš, že tě ubytujeme? A k tomu na Silvestra!“

„Ale no tak, Hannah. To se vážně neslituješ nad svou starou *mámou* a pár dní ji tu nesneseš?“ Když neodpovídám, zasměje se. „Tvoje spolubydlící říkaly, že to bude v pohodě. Že, holky?“

Cressida s Tal se usmějí, ale neříkají nic. Marla čekala větší podporu, a já děkuju bohu, že se jejím předváděním, jaká že je zábavná matka, nenechaly obalamutit úplně.

To na svých kamarádkách miluju. Možná, že ne vždycky umí dobře odhadnout situaci – o čemž svědčí svatá trojice příšerných rande naslepo –, ale pokaždé to myslí dobře, a když je třeba, kryjí mi záda.

„Ty někam jedeš?“ zeptám se, neobměkčená. Kdyby neměla postranní úmysly, určitě by se o cestě přes Atlantik zmínila, když jsme spolu minulý týden mluvily. „Určitě jsi nepřiletěla do Londýna, jenom abys mě překvapila na Silvestra.“